CONSILIUL LEGISLATIV

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații

Analizând **propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații,** transmisă de Secretarul General al Camerei Deputaților cu adresa nr. Plx.495/24.06.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D602/24.06.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea Legii nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, prin instituirea condiției de **„director civil"** al Serviciului Român de Informații, stabilirea unui **mandat de 5 ani**, reglementarea dosarului de numire, a audierii parlamentare, a incompatibilităților, a încetării mandatului, a vacanței funcției și a interimatului, precum și a unei informări anuale privind respectarea controlului civil.

Potrivit Expunerii de motive propunerea legislativă *„(...) Reglementarea propusă are ca finalitate: a) consacrarea expresă a funcției de director civil al Serviciului Român de Informații; b) separarea conducerii strategice civile de structura operativă și militară internă; c) prevenirea numirii directe a unor persoane aflate în raporturi recente de subordonare, comandă, operare sau colaborare*

informativă cu structurile sistemului național de apărare, ordine publică și securitate națională; d) întărirea rolului Parlamentului în verificarea condițiilor de eligibilitate și integritate ale persoanei propuse; e) prevenirea transformării interimatului într-o formă de conducere netransparentă, prelungită și lipsită de validare parlamentară; f) instituirea unor obligații clare de neutralitate politică, incompatibilitate si raportare; g) consolidarea încrederii publice în controlul democratic asupra Serviciului Român de Informații.(...)"

2. Menționăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

3. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă face parte din categoria **legilor organice**, fiind incidente dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. t), ale art. 118 alin. (2) și (3), ale art. 119, precum și ale art. 65 alin. (2) lit. h) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Camera Deputaților.

4. Semnalăm că, în actuala redactare, soluțiile normative propuse afectează componente esențiale ale arhitecturii constituționale privind numirea directorului Serviciului Român de Informații, instituie restricții ample și insuficient circumstanțiate pentru accesul la o funcție publică de rang înalt, creează incertitudini în materia accesului la informații clasificate și a prelucrării datelor cu caracter personal și utilizează noțiuni neconsacrate de actul normativ de bază, de natură să afecteze înțelegerea soluțiilor propuse și să genereze dubii în interpretare și aplicare, nerespectând normele de tehnică legislativă cuprinse la art. 6 alin. (1) teza I din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora *„Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă"*, la art. 8 alin. (4) teza I – *„Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent* și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce", precum și la art. 36 alin. (1) – *„Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie*".

Menționăm că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, de exemplu, **Decizia nr. 845/2020**[1], *„legea trebuie să întrunească cerințele de calitate care rezultă din art. 1 alin. (5) din Constituție - claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate, iar legiuitorului îi revine*

[1] Publicată în Monitorul oficial al României, Partea I, nr. 500 din 13 mai 2021.

obligația ca în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea acestor cerințe. Curtea a stabilit că cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează".

În acest context, precizăm că cele mai multe dintre soluțiile legislative preconizate sunt lipsite de claritate și predictibilitate, nefiind evident modul de aplicare a măsurilor care se intenționează a fi reglementate, **ceea ce aduce atingere principiului legalității prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție**.

5. La **art. I pct. 1**, cu referire la art. 23 alin. (3), proiectul stabilește că raportul comisiei parlamentare are caracter pur consultativ. Mai mult decât atât, alin. (4) preconizează faptul că nedepunerea raportului comisiei parlamentare în termenul stabilit nu împiedică înscrierea propunerii pe ordinea de zi a plenului și supunerea acesteia la vot.

Față de soluția propusă, semnalăm că, în arhitectura dreptului administrativ, deciziile oficiale (în acest caz, votul din plen) trebuie fundamentate pe acte administrative premergătoare de avizare (rapoartele comisiilor/structurilor de specialitate), pentru a preveni excesul de putere și arbitrariul.

Totodată, apreciem că această reglementare golește de conținut rolul de control al comisiei de specialitate și eludează obligativitatea controlului prealabil instituit chiar de lege, permițând o numire pur politică, complet lipsită de analiza dosarului candidatului. În această situație, Parlamentul poate numi un director civil, fără ca membrii săi să cunoască dacă persoana respectivă îndeplinește condițiile legale.

În plus, apreciem că utilizarea unor sintagme precum ***„constatări privind îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor de eligibilitate, integritate, neutralitate politică și caracter civil ale persoanei propuse"***, prin gradul mare de generalitate, lipsesc norma de previzibilitate.

Reamintim că, în **Decizia Curții Constituționale nr. 22/2016**[2], s-a statuat că „*una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative*", orice act normativ trebuind „*să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat*".

[2] Publicată în Monitorul oficial al României, Partea I, nr. 160 din 2 martie 2016.

6. Precizăm că, o problemă de constituționalitate o reprezintă normele propuse la **art. I pct. 2** pentru **art. 23[1]** care vizează accesul la o funcție publică și proporționalitatea restricțiilor instituite prin aceste norme.

Astfel, potrivit prevederilor **art. 16 alin. (3) din Constituție**, funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoanele care au cetățenia română și domiciliul în țară. Prin urmare, norma constituțională permite legiuitorului să stabilească condiții de acces la o funcție publică, **sub rezerva ca aceste condiții să fie obiective, rezonabile, proporționale și adecvate scopului urmărit.**

Or, prin normele propuse pentru **art. 23[1] alin. (1) - (3) inițiatorul** instituie, sub denumirea de **„Condiția de director civil"**, o interdicție extinsă aplicabilă persoanelor care au avut, în ultimii 5 ani, calitatea de cadru militar activ, polițist, polițist de penitenciare, funcționar public cu statut special ori personal operativ în cadrul unei instituții din sistemul național de apărare, ordine publică și securitate națională, precum și persoanelor care au fost încadrate, detașate, delegate, împuternicite, puse la dispoziție, reactivate, concentrate, mobilizate sau utilizate în structuri militare, operative, de informații, contrainformații, protecție internă ori securitate națională.

Apreciem că o asemenea interdicție este formulată generic și produce efectul excluderii *ope legis* a unor categorii largi de persoane, fără o evaluare individuală a riscului concret pentru independența, imparțialitatea ori neutralitatea funcției. Prin întinderea sa, măsura poate depăși ceea ce este necesar pentru atingerea scopului declarat, respectiv asigurarea conducerii civile a Serviciului Român de Informații. Mai mult, ea poate exclude tocmai persoane cu experiență profesională relevantă în domeniul securității naționale, deși chiar inițiatorul menționează printre **condițiile** pe care trebuie să le îndeplinească persoana propusă pentru funcția de director al Serviciului Român de Informații, enumerate la **art. 23[1] alin. (4) lit. d)**, între domeniile relevante, securitatea națională, apărarea și ordinea publică.

În **Decizia nr. 414/2010**, Curtea Constituțională a analizat restricțiile privind accesul la funcții publice prin raportare la art. 16 alin. (3) și art. 53 din Constituție, reținând că instituirea unor interdicții trebuie să se raporteze la un scop legitim și să respecte proporționalitatea. De asemenea, în **Decizia nr. 820/2010**, în materia Legii lustrației, Curtea a constatat că interdicțiile generale și

nediferențiate privind accesul la funcții publice pot depăși limitele constituționale, dacă nu sunt justificate în mod obiectiv și proporțional.

În concluzie, art. 23^1 alin. (1) - (3) este susceptibil de a încălca art. 16 alin. (3), coroborat cu art. 53 și art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât condițiile și interdicțiile stabilite nu sunt suficient individualizate, nu prevăd un test de proporționalitate aplicabil fiecărei situații și nu diferențiază între funcții operative efective, raporturi administrative formale și raporturi instituționale ocazionale.

Totodată, menționăm că la **art. I pct. 2** norma propusă pentru **art. 23^1 alin. (2) lit. e)** se interzice numirea oricărei persoane care în ultimii 5 ani a avut raporturi contractuale *directe sau indirecte, remunerate sau neremunerate* cu Serviciul Român de Informații sau cu alte structuri ori, potrivit lit. f), a avut calitatea de *„colaborator, consultant, consilier, expert sau prestator de servicii în raporturi nedeclarate public"* cu Serviciul Român de Informații ori cu alte structuri de informații, contrainformații, protecție internă sau securitate națională.

Însă, sub această formă de reglementare, semnalăm că sfera raporturilor care sunt excluse este extrem de largă și definită imprecis și neclar, încălcându-se predictibilitatea normelor propuse.

Mai mult, la **alin. (4) lit. d)**, sfera domeniilor ***„relevante"*** pentru exercitarea funcției de director civil este mult prea generică. Avem în vedere următoarele: *„administrație publică, drept, securitate națională, relații internaționale, management instituțional, politici publice, control parlamentare, diplomație, apărare, ordine publică, protecția drepturilor și libertăților fundamentale ori alte domenii conexe"*.

Art. 8 din Codul administrativ consacră principiul transparenței decizionale, conform căruia autoritățile au obligația de a asigura informarea cetățenilor și de a permite participarea acestora la procesul de luare a deciziei.

Sub acest aspect, semnalăm că, din economia **alin. (5) al art. 23^2**, se poate înțelege faptul că refuzul de acordare a accesului la informații clasificate pentru candidați *nu se motivează și nu poate fi făcut public*.

Deși protejează secretele de stat, această barieră totală de publicitate reprezintă o derogare excesivă de la standardul general de transparență al instituțiilor publice.

Art. 12 și regulile generale din Codul administrativ privind funcțiile de demnitate publică și conducerea autorităților administrației publice impun obligația asigurării *continuității serviciului public* și

stabilesc clar regulile de delegare a atribuțiilor administrative către adjuncți.

7. Totodată, precizăm că normele propuse aduc atingere principiului separației și echilibrului puterilor în stat, raporturilor dintre Președintele României și Parlament, regimului juridic al informațiilor clasificate, precum și a garanțiilor constituționale privind accesul la funcțiile publice.

În consecință, acestea nu pot fi remediate prin simple observații punctuale de redactare, ci impun reanalizarea de ansamblu a proiectului, astfel:

Art. 65 alin. (2) lit. h) din Constituție configurează o procedură constituțională în care competența de propunere aparține Președintelui României, iar competența de numire aparține Parlamentului, în ședința comună a celor două Camere. Această distribuție constituțională a atribuțiilor presupune cooperarea loială între autorități, dar nu permite ca una dintre acestea să transforme atribuția celeilalte într-o obligație pur formală, exercitată sub constrângerea unor termene imperative care nu rezultă din Constituție.

Or, la **art. I pct. 2**, semnalăm că norma propusă pentru **art. 23^5 alin. (1) și (2)**, prevede imperativ faptul că, în cazul vacantării funcției de director al Serviciului Român de Informații, Președintele României transmite Parlamentului o propunere de numire **în termen de cel mult 30 de zile de la data vacantării funcției**, iar, în cazul respingerii propunerii de către Parlament, **transmite o nouă propunere în termen de cel mult 15 zile de la data respingerii**.

De asemenea, textul propus pentru **art. II alin. (3)** prevede că, dacă la data intrării în vigoare a legii funcția de director este vacantă ori exercitată prin interimat, **procedura de numire a unui director civil se declanșează în termen de cel mult 30 de zile**.

Aceste termene au caracter imperativ și vizează direct modul de exercitare a unei atribuții constituționale proprii a Președintelui României. Or, conform normelor constituționale, legiuitorul poate detalia proceduri, dar nu poate modifica, indirect, conținutul și regimul constituțional al unei atribuții care aparține unei autorități publice de rang constituțional. În caz contrar, legea ar transfera din planul colaborării instituționale în planul constrângerii legislative o competență care, potrivit Constituției, aparține Președintelui României.

În jurisprudența sa constantă, Curtea Constituțională a statuat, în materia raporturilor dintre autoritățile publice, că acestea nu pot fi pur formale, iar exercitarea atribuțiilor constituționale trebuie să se

realizeze în logica separației și echilibrului puterilor. Exemplificăm în acest sens, cu valoare de principiu, **Decizia Curții Constituționale nr. 98/2008 privind raporturile dintre Președintele României și Guvern** în procedura de remaniere, în care **Curtea a subliniat că efectele juridice ale intervenției Președintelui nu pot fi reduse la o formalitate.**

În concluzie, dispozițiile **art. 23[5] alin. (1) și (2)**, precum și ale **art. II alin. (3), sunt susceptibile de a aduce atingere art. 1 alin. (4) și art. 65 alin. (2) lit. h) din Constituție,** întrucât reglementează, prin lege, termene imperative pentru exercitarea unei atribuții constituționale proprii a Președintelui României, fără a justifica necesitatea, natura și consecințele juridice ale depășirii acestor termene.

8. La **art. I pct. 2,** la norma propusă pentru **art. 23[5] alin. (3) și (4)** se reglementează faptul că, la vacanța funcției, atribuțiile curente ale directorului civil sunt preluate de prim-adjunctul directorului, care are statut de militar.

Totuși, alin. (4) îi interzice complet acestuia să adopte *„acte interne cu impact structural"*. Deși interdicția protejează conducerea civilă, o limitare rigidă a actelor interne pe o perioadă ce poate depăși 90 de zile (termen asumat indirect de alin. (6)), poate paraliza funcționarea administrativă a Serviciului Român de Informații. Într-un context de criză, care totuși nu se poate încadra în excepția referitoare la „riscuri imediate la adresa securității naționale", imposibilitatea emiterii unor ordine cu caracter administrativ de reorganizare urgentă vulnerabilizează capacitatea instituției, putând genera un conflict între principiul continuității serviciului public și limitarea legală a interimatului militar.

Astfel că, în timp ce Codul administrativ este conceput pentru ca un ordonator de credite interimar să poată asigura funcționarea deplină a instituției, interdicția impusă prin proiect limitează capacitatea administrativă a acesteia pe perioada interimatului, riscând să blocheze decizii organizatorice esențiale și strict necesare.

9. La art. II alin. (2), norma preconizată este susceptibilă a încălca principiul constituțional al neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căruia legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.

În acest sens, menționam că, prin **Decizia Curții Constituționale nr. 57/2006**[3], s-a stabilit că *„orice prevedere nouă poate fi aplicată*

[3] Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.164 din 21 februarie 2006.

numai de la data intrării sale în vigoare, pentru a respecta principiul neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție".

Totodată, precizam că, în jurisprudența Curții Constituționale[4] s-a statuat că „*ori de câte ori o lege nouă modifică starea legală anterioară cu privire la anumite raporturi, toate efectele susceptibile a se produce din raportul anterior, dacă s-au realizat înainte de intrarea în vigoare a legii celei noi, nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării acestei legi, care trebuie să respecte suveranitatea legii anterioare. Însă legea nouă este aplicabilă de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi*".

De asemenea, semnalăm că textul propus pentru alin. (4) are caracter superfluu, fiind inutil.

10. Cu privire la regimul informațiilor clasificate și protecția datelor cu caracter personal, proiectul conține mai multe dispoziții care implică accesul, verificarea, comunicarea, prelucrarea și eventuala publicare a unor informații susceptibile de a fi clasificate sau de a constitui date cu caracter personal, fără să stabilească garanții normative suficiente.

Sunt relevante în acest sens, îndeosebi normele propuse pentru **art. 23^2 alin. (1) lit. f) - k), art. 23^2 alin. (5) și (6), art. 23^3 alin. (2) - (4), art. 23^4 alin. (2) lit. j), art. 24^1 alin. (1) - (3).** Aceste texte reglementează declarații privind raporturi operative, informative ori contractuale nedeclarate, documente privind accesul la informații clasificate, solicitarea de informări sau documente de la autorități publice, audierea în componentă publică și nepublică, imposibilitatea legală de acces la informații clasificate, informări neclasificate și publicarea unei sinteze neclasificate.

Menționăm că **Legea nr. 182/2002** privind protecția informațiilor clasificate stabilește, la **art. 5 lit. c)**, că măsurile ce decurg din aplicarea legii **trebuie să garanteze că informațiile clasificate sunt distribuite exclusiv persoanelor îndreptățite, potrivit legii, să le cunoască, iar art. 28 alin. (1) prevede că accesul la informații secrete de stat este permis numai în baza unei autorizații scrise, eliberate potrivit legii.** De asemenea, **Regulamentul (UE) 2016/679, la art. 5**, consacră principiile legalității, limitării scopului, minimizării datelor, exactității, limitării stocării, integrității și confidențialității.

---

[4] A se vedea, în acest sens, Decizia nr. 201 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 9 mai 2007.

Or, proiectul nu stabileşte cu precizie cine are calitatea de operator de date, ce categorii de date sunt prelucrate, care este temeiul şi scopul prelucrării, care sunt limitele accesului comisiei parlamentare, durata păstrării documentelor, procedura de anonimizare ori pseudonimizare, precum şi autoritatea competentă să stabilească **caracterul neclasificat al sintezei prevăzute la art. 24[1] alin. (3).**

În **Decizia nr. 17/2015**, referitoare la Legea securităţii cibernetice, Curtea Constituţională a reţinut că, **într-un domeniu critic pentru securitatea naţională, cu impact asupra drepturilor şi libertăţilor fundamentale, legea trebuie să prevadă norme clare, previzibile şi garanţii adecvate pentru protecţia datelor cu caracter personal.** Curtea a arătat, de asemenea, că autorităţile competente pot colecta şi prelucra date cu caracter personal numai dacă acest lucru este strict necesar pentru atingerea obiectivelor de interes public, cu respectarea principiului proporţionalităţii.

Prin urmare, apreciem că soluţiile propuse nu sunt suficient corelate cu Legea nr. 182/2002 şi cu regimul protecţiei datelor cu caracter personal, fiind susceptibile de a încălca art. 26, art. 28, art. 31 alin. (3), art. 53 şi art. 1 alin. (5) din Constituţie.

11. Semnalăm că, prin normele propuse, proiectul de lege nu se limitează la reglementarea unei proceduri parlamentare de audiere şi numire, ci **instituie un ansamblu de mecanisme prin care Parlamentul, prin birourile permanente reunite şi prin comisia parlamentară de control, ajunge să condiţioneze, să evalueze şi să urmărească o atribuţie constituţională partajată, în care Preşedintele României are competenţa iniţială de propunere.**

Astfel, normele propuse pentru **art. 23 alin. (3) şi (4), art. 23[2], art. 23[3], art. 23[5] şi art. 24[1]** configurează o **procedură extinsă** de verificare, completare a dosarului, audiere, raportare, continuare a procedurii în lipsa raportului, limitare a interimatului şi monitorizare anuală, fără să delimiteze suficient atribuţiile Parlamentului de atribuţia constituţională de propunere a Preşedintelui României.

Mai mult, potrivit normei preconizate pentru **art. 23 alin. (7),** eliberarea din funcţie a directorului Serviciul Român de Informaţii se poate face de Parlament, în şedinţa comună a celor două Camere, **la propunerea Preşedintelui României sau a cel puţin unei treimi din numărul total al deputaţilor ori al senatorilor.** Deşi o soluţie asemănătoare există în actul normativ de bază, menţinerea acesteia în contextul unei reglementări care instituie o procedură detaliată de numire şi încetare a mandatului impune clarificarea raportului dintre

competența Președintelui de a propune numirea și competența parlamentarilor de a inițiia eliberarea din funcție, pentru a evita dezechilibrarea mecanismului constituțional prevăzut de art. 65 alin. (2) lit. h).

De altfel, Curtea Constituțională a reținut, în mod constant, în jurisprudența sa, că **principiul separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție**, exclude posibilitatea ca o autoritate publică să își subordoneze atribuțiile constituționale ale altei autorități sau să le golească de conținut. În **Decizia nr. 457/2020**, Curtea a reiterat că Parlamentul nu poate să își aroge, prin lege, atribuții care conduc la substituirea ori controlul discreționar al activității unei alte autorități, în afara cadrului constituțional.

În concluzie, proiectul trebuie reanalizat din perspectiva prevederilor **art. 1 alin. (4), art. 65 alin. (2) lit. h), art. 80 alin. (2) și art. 119 din Constituție**, întrucât regimul propus creează riscul unui conflict de competență între Parlament și Președintele României, în materia numirii conducerii unui serviciu de informații aflat în sfera securității naționale.

12. În ceea ce privește standardul privind calitatea legii și exigența de previzibilitate în materia securității naționale, Curtea Constituțională a statuat, în **Decizia nr. 802/2018**, că, având în vedere caracterul intruziv al activităților specifice culegerii de informații, este obligatoriu ca acestea să se realizeze într-un cadru normativ clar, precis și previzibil. De asemenea, prin **Decizia nr. 17/2015**, Curtea a reținut că, într-un domeniu sensibil, reglementarea trebuie să fie clară, previzibilă și lipsită de confuzie, pentru a preveni arbitrariul sau abuzul. În același sens, prin **Decizia nr. 51/2016**, Curtea a constatat neconstituționalitatea sintagmei *„ori de alte organe specializate ale statului”*, tocmai pentru că aceasta nu permitea identificarea certă a organelor avute în vedere de legiuitor. Raționamentul este relevant și în prezenta propunere legislativă, **întrucât proiectul utilizează sintagme și expresii care nu sunt definite și nici nu se regăsesc în actul normativ de bază**.

Astfel, proiectul folosește sintagme precum: ***„director civil”, „cadru operativ”, „structuri operative”, „protecție internă”, „raporturi operative”, „raporturi informative”, „raporturi nedeclarate public”, „utilizată”, „control democratic civil”, „continuitate administrativă, operativă și instituțională curentă”, „reorganizări structurale majore”, „orientări strategice”, „funcții de conducere de nivel strategic”, „acte interne cu impact structural”,***

„persoane juridice care au interese în raport cu Serviciul Român de Informații", „neutralitate politică", „orice activitate care poate afecta", „obligația numirii unui director civil", „continuitate administrativă, operativă și instituțională curentă", „reorganizări structurale majore", „modificări ale orientărilor strategice", „numiri sau eliberări din funcții de conducere de nivel strategic", „acte interne cu impact structural", „măsuri urgente, motivate și necesare pentru prevenirea sau înlăturarea unor riscuri imediate la adresa securității naționale" și „credibilitatea funcției".

Aceste sintagme și expresii nu sunt definite în proiect, nu au corespondent expres în Legea nr. 14/1992, în Legea nr. 51/1991 sau în Legea nr. 182/2002, sunt generice și nu permit destinatarilor normei să determine cu suficientă precizie conduita cerută sau interzisă, respectiv efectele juridice ale încălcării normei. Reiterăm faptul că, în **Decizia nr. 802/2018**, Curtea Constituțională a subliniat necesitatea unui cadru normativ clar, precis și previzibil în materia securității naționale.

Ca atare, apreciem că sunt incidente **prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție**, art. 8 alin. (4), art. 36 și art. 37 din Legea nr. 24/2000, precum și exigențele de integrare organică a modificărilor în actul normativ de bază prevăzute de art. 61 din aceeași lege.

*

* *

Ținând seama de cele de mai sus, reglementarea preconizată nu poate fi promovată în forma propusă prin proiect.

PREȘEDINTE

Florin IORDACHE

București
Nr. 656/13.07.2026